

- 2) at Ordningerne i den Forstand har været obligatoriske, at Arbejdsfordeling skulde gennemføres for alle Virksomheder indenfor Omraadet, medmindre der i det enkelte Tilfælde forelaa Grunde til ikke at tilvejebringe Arbejdsfordeling, *som af Organisationerne blev erkendt rimelige*,
- 3) at de 2 Organisationer har været ligeberettigede Partnere, saaledes at Arbejdernes Interesser har kunnet varetages i tilfredsstillende Omfang,
- 4) at der sker en virkelig Fordeling af Arbejde med Henblik paa at fastholde eller forøge Antallet af beskæftigede Personer og ikke blot en Fordeling af nødvendige Lønudgifter mellem Arbejdsgiverne og Arbejdsfordelingsfonden,
- 5) at Organisationerne til en vis Grad staar som Garanter for Ordningens loyale Gennemførelse, hvorved der maa henses til, at en Forpligtelse overfor ens egen Organisation formentlig normalt vil have større Udsigt til at blive overholdt end en Forpligtelse, som alene haves overfor det offentlige. Hertil kommer den vigtige Omstændighed, at Kontrollen med Arbejdstidsnedsættelsens Omfang som Grundlag for Udbetalingen af Godtgørelse i disse Tilfælde udøves — foruden ved Attestation af Arbejdsgiveren — af vedkommende Arbejderorganisation, hvorved der skabes den størst mulige Sikkerhed for Overholdelsen af Lovens Regler.

Medens Arbejdsfordelingen stort set har kunnet gennemføres paa alle de væsentlige af de Omraader, hvor der findes Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer, og i et ikke helt ringe Omfang har kunnet udstrækkes til Enkeltvirksomheder, der ikke er Medlemmer af Dansk Arbejdsgiverforening, men som paa den anden Side beskæftiger organiseret Arbejdskraft, har Nævnet hidtil kun i ganske ringe Omfang ment at kunne godkende Arbejdsfordelingsordninger i Tilfælde, hvor saavel Arbejdsgiver som Arbejdere har været uorganiserede. Nævnets Retningslinie har i disse Tilfælde, hvor ingen Organisation kunde garantere for Ordningens Gennemførelse og for Udøvelsen af den fornødne Kontrol, og hvor det har været uoverkommeligt for Nævnet direkte at undersøge Troværdigheden af den trufne Aftale, været den, at Nævnet har ment at kunne godkende Overenskomster i Tilfælde, hvor det drejede sig om større, velkendte Firmaer, hvor den fornødne Kontrol maatte være sikret alene i Kraft af Firmaernes almindelige Position. Har det derimod drejet sig om mindre Firmaer eller endog om en enkelt mindre Arbejdsgiver, der kun beskæftiger een eller ganske faa Arbejdere, har Nævnet ikke ment at kunne godkende Overenskomsten med den Virkning, at der alene paa Grundlag af denne skulde udbetales den i Loven omhandlede Godtgørelse.

Naar nu Spørgsmaalet om paa bredere Basis at inddrage „uorganiserede“ Virksomheder under Arbejdsfordeling tages op, kan Nævnet ikke pege paa en Løsning, der giver Adgang til, at en hvilken som helst Virksomhed, hvor baade Indehaveren og de beskæftigede er uorganiserede, kan inddrages under Arbejdsfordelingen med den Virkning, at der eventuelt kan udbetales Godtgørelse til de i Virksomheden beskæftigede Arbejdere og Funktionærer. Ved en saadan Ordning vilde man sætte sig fuldstændig ud over de Hensyn til Overblik og Kontrol, som efter det foran anførte bærer de Arbejdsfordelingsordninger, som hviler paa kollektive Overenskomster, og navnlig kan der i denne Forbindelse være Grund til at fremhæve Faren for, at der i Virkeligheden mindre bliver Spørgsmaal om en Fordeling af Arbejdet end blot om en Overførelse af nødvendige Udgifter til Arbejdsløn fra Arbejdsgivere til Arbejdsfordelingsfonden.

Skal man forsøge paa i større Almindelighed at inddrage uorganiserede Virksomheder under Arbejdsfordeling, maa det efter Nævnets Opfattelse ske under saadanne Former, at man ikke helt opgiver de Hensyn, der har kunnet varetages for de organiserede Omraader, og man maa derfor stille hen imod dels at gennemføre Arbejdsfordelingen omraadevis, dels at Ordningen inden for paagældende Omraade bygges op paa det organisationsmæssige Apparat, der nu findes inden for Omraadet, eventuelt et for Tilfældet skabt Organ, der kan varetage Omraadets Interesser og være raadgivende over for Nævnet. Selvom der kun maatte være en Organisation, hvis Formaal ikke gik væsentligt ud over at yde Understøttelse, varetage selskabelige Interesser eller lign., vilde en saadan Organisation, naar den blev taget i Anvendelse for at formidle Arbejdsfordeling, dog formentlig i nogen Grad kunne varetage „Standen“s Interesser og over for Nævnet gøre Rede for Omraadets Forhold. Hvis et saadant, omend meget spinkelt, Apparat kunde skabes, vilde man i et vist Omfang kunne faa varetaget nogle af de Hensyn, der hidtil ikke har kunnet varetages. Naar Forhandlingerne med et saadant Organ har fundet